

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžo/14/2014
Identifikačné číslo spisu:	5013200284
Dátum vydania rozhodnutia:	15.07.2015
Meno a priezvisko:	JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:5013200284.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: W. M., nar.: XX.XX.XXXX, občan Slovenskej republiky, bytom W. č. XXXX, J., proti žalovanému: Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny so sídlom ul. Špitálska č. 8, 812 67 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 30. októbra 2013 č. k. 21S/44/2013-22, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 30. októbra 2013 č. k. 21S/44/2013-22 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Konanie na správnom orgáne

A)

1. Rozhodnutím č. AA/2012/74713/21006/OPČ-SSZ zo dňa 25.01.2013 (ďalej na účely rozsudku len „napadnuté rozhodnutie“ - vid' administratívny spis) žalovaný ako odvolací správny orgán oprávnený v zmysle § 4 ods. 6 písm. c) zákona č. 453/2003 Z. z. o orgánoch štátnej správy v oblasti sociálnych vecí, rodiny a služieb zamestnanosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, postupom podľa § 58 ods. 1 v spojení s § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“) a § 12 písm. t) zákona č. 5/2004 Z. z. o službách zamestnanosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 5/2004 Z. z.“) potvrdil odvolaním napadnuté rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Čadca č. k. 1/2012/03428-OIPSS, č. z. 1/2012/057302 z 31.10.2012 (ďalej na účely rozsudku len „prvostupňové rozhodnutie“, resp. „prvostupňový orgán“), ktorým tento prvostupňový orgán v zmysle a § 36 ods. 1 písm. b) zákona č. 5/2004 Z. z. vyradil dňom 02.10.2012 žalobcu z evidencie uchádzačov o zamestnanie.

Podľa § 12 písm. t) zák. č. 5/2004 Z. z. v znení relevantnom pre prejednávanú vec [25.01.2013] do

pôsobnosti ústredia patrí vykonávať v druhom stupni štátnu správu vo veciach, v ktorých v správnom konaní v prvom stupni rozhoduje úrad.

Podľa § 36 odsek 1 písm. b) zák. č. 5/2004 Z. z. v citovanom znení úrad vyradí uchádzača o zamestnanie z evidencie uchádzačov o zamestnanie dňom začatia prevádzkovania alebo vykonávania samostatnej zárobkovej činnosti.

2. Svoje zamietavé rozhodnutie žalovaný odôvodnil tým, že prvostupňovým rozhodnutím bol žalobca vyradený z evidencie uchádzačov o zamestnanie dňom 09.02.2012 z dôvodu, že na základe predložených dokladov (osvedčenie o zápise do registra v podregistri poistenia alebo zaistenia zo dňa 10.02.2012 a zmluvy o vykonávaní finančného sprostredkovania uzatvorenej so spoločnosťou - ING Životná poisťovňa, a.s., Bratislava z 24.01.2012) začal prevádzkovať alebo vykonávať samostatnú zárobkovú činnosť.

3. Žalobca v správnom konaní namietal nesprávnosť postupu prvostupňového orgánu, ktorý nespĺnil pokyn nadriadeného orgánu vyjadrený v zrušujúcom rozhodnutí č. k. AA/2012/47796/14462/OPČSSZ z 20.08.2012, a to najmä, že prvostupňový orgán nezabezpečil dôkazy nariadené nadriadeným orgánom a neriadil sa záväzným právnym názorom v zmysle § 59 ods. 3 Správneho poriadku, podľa ktorého „pokiaľ úrad v novom konaní po zabezpečení si vyššie uvedených relevantných dokladov pre rozhodnutie dospeje na základe doložených dokladov k záveru, že žalobca relevantne od Zmluvy o sprostredkovaní ihneď po jej uzatvorení odstúpil a ktorá na základe zmluvne dohodnutých podmienok zanikla a činnosť viazaného finančného agenta vôbec nezačal vykonávať, má úrad za to, že nebude zákonný dôvod na vyradenie účastníka konania z evidencie uchádzačov o zamestnanie podľa § 36 ods. 1 písm. b) zákona o službách zamestnanosti.“

V tejto súvislosti zároveň odvolací orgán poznamenal, že na tom by nič nezmenilo ani skutočnosť, že bol účastník konania v časovom období od 09.02.2012 do 04.04.2012 zapísaný v registri a že o tejto skutočnosti mu spoločnosť vydala aj osvedčenie o tomto zápise.

4. Vo vzťahu k tejto argumentácii žalovaný v odôvodnení uviedol, že po zabezpečení si dokladov a náležitom posúdení veci prvostupňový orgán vydal hore uvedené prvostupňové rozhodnutie z 31.10.2012.

Vo vzťahu k námietke žalobcu, že nezabezpečil dôkazy, ktoré mu nariadil odvolací orgán, žalovaný uviedol, že prvostupňový orgán si vyžiadal zmluvu o vykonaní finančného sprostredkovania, ktorú uzatvoril žalobca so spoločnosťou ING Životná poisťovňa, a.s. dňa 01.02.2012. Predmetná zmluva bola podkladom pre zápis do registra vedeného Národnou bankou Slovenska, pričom v prípade žalobcu deň zápisu do registra je 09.02.2012.

5. Odo dňa zápisu do registra bol žalobca oprávnený vykonávať činnosť finančného sprostredkovania tak, ako to upravuje ustanovenie § 14 ods. 7 zákona č. 186/2009 Z. z. o finančnom sprostredkovaní a finančnom poradenstve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 186/2009 Z. z.“). Podľa žalovaného to znamená, že dňom 09.02.2012 sa na účely zák. č. 5/2004 Z. z. v zmysle jeho § 5 písm. c) považuje za samostatne zárobkovo činnú osobu, ktorá vykonáva činnosť podľa osobitného predpisu (t. j. zák. č. 186/2009 Z. z.).

6. Vo vzťahu k ďalšej odvolacej námietke žalobcu žalovaný uviedol, že výpoveď zmluvy o vykonávaní finančného sprostredkovania zo dňa 09.03.2012 bola spoločnosti ING Životná poisťovňa, a.s., doručená 13.03.2012 a skončenie zmluvy nastalo po uplynutí 15-tich dní odo dňa jej doručenia, t. j. 23.03.2012, t. j. až tento deň je možné považovať za odstúpenie od predmetnej zmluvy.

II.

Konanie na prvostupňovom správnom súde

A)

7. Proti uvedenému rozhodnutiu podal žalobca žalobu z 18.03.2013 na Krajský súd v Žiline.

8. Žalobca najmä namietal, že zmluvu, ktorú uzatvoril so subjektom ING Životná poisťovňa, a.s., o vykonávaní finančného sprostredkovania, vypovedal dňa 09.03.2012, pričom účinky výpovede nastali 15-dňom od doručenia výpovede. Na základe tejto skutočnosti žalovaný dospel k záveru, že žalobca vykonával činnosť viazaného agenta od 09.02.2012 do 23.03.2012.

V žalobe ďalej uviedol, že zmluva o finančnom sprostredkovaní bola uzatvorená dňa 01.02.2012 a podmienkou vykonávania sprostredkovania je zápis do registra Národnej banky Slovenska, ktorý bol vykonaný dňa 09.02.2012 a sprostredkovanie je možné vykonávať až po vydaní osvedčenia o zápise. Toto osvedčenie mu bolo vydané spoločnosťou ING Životná poisťovňa, a.s. dňa 10.02.2012 s tým, že mu bolo doručené v rovnaký deň ale neskôr.

9. Hoci potencionálne mohol vykonávať sprostredkovania najviac jeden týždeň, tak v žalobe argumentoval, že činnosť viazaného finančného agenta vôbec nezačal vykonávať, avšak správne orgány v tomto smere nevykonali žiaden dôkaz.

10. Žalovaný sa k žalobe písomne vyjadril, pričom zaujal stanovisko k jednotlivým žalobným bodom.

B)

11. Krajský súd v Žiline ako prvostupňový súd preskúmal napadnuté rozhodnutie v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe (§ 249 ods. 2 O.s.p.), ako aj konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

12. Pri vymedzení skutkového stavu krajský súd vychádzal pripojeného administratívneho spisu žalovaného. S odkazom na ustanovenia § 244 ods. 1 O.s.p., § 5 písm. c), § 6 ods. 2 písm. b), § 36 ods. 1 písm. b) zák. č. 5/2004 Z. z. ako aj § 2 ods. 5, § 6, § 8, § 14 ods. 1 a odsek 2 druhá veta, odsek 5 a 7 zák. č. 186/2009 Z. z., § 2 ods. 1 a § 6 ods. 2 písm. c) Obchodného zákonníka sa zameril na prieskum dvoch žalobných bodov, a to či

- žalobca od zmluvy o sprostredkovaní odstúpil bez meškania po jej uzatvorení a či
- činnosť viazaného finančného agenta vôbec začal vykonávať.

13. Vo vzťahu k prvému žalobnému dôvodu krajský súd s poukazom na článok X. ods. 1 písm. b) zmluvy o vykonávaní finančného sprostredkovania (dĺžka výpovednej lehoty je 15 kalendárnych dní; výpovedná lehota začína plynúť dňom doručenia výpovede druhej zmluvnej strane) zdôraznil, že výpoveď žalobcu bola doručená ING Životná poisťovňa, a.s. dňa 13.03.2012, a preto výpovedná lehota uplynula dňa 28.03.2012, to znamená, že od dňa 29.03.2012 žalobca už nemohol podniknúť vzhľadom na to, že nemal zmluvu o vykonávaní finančného sprostredkovania.

Navyše krajský súd ešte v tejto súvislosti upozornil na tvrdenie žalobcu, že odstúpil od zmluvy dňa 09.03.2012, čo ale nezodpovedá obsahu administratívneho spisu, z ktorého je zrejmé, že žalobca podal výpoveď. Výpoveď a odstúpenie od zmluvy sú dva rôzne právne inštitúty, ktoré nie je možné si zamieňať z dôvodu, že pri odstúpení zmluva zanikne doručením druhej strane a pri výpovedi zmluva zanikne až uplynutím výpovednej lehoty.

14. Na základe uvedeného krajský súd dospel k záveru, že žalobca od zmluvy bez meškania neodstúpil vzhľadom na to, že dal výpoveď v zmysle článku X. odsek 1 písm. b) predmetnej zmluvy, v ktorej bola dohodnutá 15-dňová výpovedná lehota.

15. Vo vzťahu k druhému žalobnému dôvodu, tento je pre aplikáciu § 36 ods. 1 písm. b) zák. č. 5/2004 Z. z. podľa krajského súdu irelevantný, nakoľko žalobca splnil podmienky pre vykonávanie činnosti viazaného finančného agenta, t. j. mal platnú zmluvu od 09. do 29. marca 2012 a mal osvedčenie o zápise do príslušného registra zo dňa 09.02.2012. Pokiaľ žalobca nevykonáva činnosť viazaného finančného agenta, toto rozhodnutie je v plnej kompetencii žalobcu bez ohľadu na ustanovenie § 36 ods. 1 písm. c) zák. č. 5/2004 Z. z.

16. Krajský súd sa tiež vyjadril s odôvodnením žalovaného v pôvodnom rozhodnutí zo dňa 20.08.2012, na ktoré poukazoval žalobca v žalobe. Krajský súd uvedený právny názor žalovaného označil za irelevantný vzhľadom na to, že žalobca od zmluvy neodstúpil, ale podal výpoveď v zmysle článku X. odsek 1 písm. b) citovanej zmluvy. Nakoľko tento článok X. upravuje aj podmienky pre odstúpenie od zmluvy, avšak krajský súd nezistil z predložených dokladov, a aj sám žalobca podľa všetkého zistil, že nemá dôvod na odstúpenie od zmluvy, a preto podal výpoveď.

17. Hoci táto skutočnosť pravdepodobne unikla pozornosti žalovaného, tak uvedené pochybenie nemá vplyv na aplikáciu ust. § 36 ods. 1 písm. c) zák. č. 5/2004 Z. z.

III.

Odvolanie žalobcu/stanoviská

A)

18. Včas podané odvolanie zo dňa 29.11.2013 (č. l. 26) proti rozsudku prvostupňového súdu žalobca založil na odvolacom dôvode

- § 205 ods. 2 písm. b), t. j. rozsudok krajského súdu vychádza z nesprávne zisteného skutkového stavu a

- § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p., t. j. rozsudok krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

19. Na prvom mieste nesúhlasil s právnym záverom krajského súdu, že namiesto, aby od zmluvy o vykonávaní finančného sprostredkovania odstúpil, tak ju vypovedal. Žalobca v súvislosti s uvedeným objasňoval, že v danom prípade existovali dve možnosti, prvá odstúpiť od zmluvy z dôvodov uvedených v zmluve alebo predmetnú zmluvu vypovedať.

Nakoľko v tom čase neexistoval žiaden zmluvný dôvod na odstúpenie od zmluvy, tak žalobca bol nútený podľa svojich slov využiť najlepší a najrýchlejší právny inštitút ako zmluvu ukončiť, a to prostredníctvom výpovede zo zmluvy. Preto sa žalobca domnieva, že právny názor krajského súdu týkajúci sa ukončenia zmluvy bez meškania nie je správny.

20. Skutočnosť, či agent začal alebo nezačal vykonávať činnosť, je dôležitým dôkazom týkajúcim sa jeho úmyslu vykonávať činnosť. Preto podľa žalobcu ide o skutočnosť pre rozhodnutie súdu veľmi podstatnú.

21. Záverom žalobca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie.

B)

22. Z vyjadrenia žalobcu zo dňa 19.12.2013 (č. l. 29) vyplýva, že námietky žalobcu považuje za právne irelevantné a plne sa stotožňuje s rozsudkom krajského súdu ako aj s jeho odôvodnením.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

23. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku tiež „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250ja ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle dôvodov uvedených v § 250ja ods. 2 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyselne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu je vo výroku vecne správny a vydaný v súlade so zákonom, a preto ho po preskúmaní dôležitosti odvolacích dôvodov postupom uvedeným v § 219 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. potvrdil, a to čiastočne aj z iných dôvodov.

24. Na prvom mieste Najvyšší súd zdôrazňuje, že predmetom odvolacieho súdneho konania je rozsudok krajského súdu o zamietnutí žaloby, preto ako súd odvolací primárne v medziach odvolania (viď § 212 ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj súdne konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania preskúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu, a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

25. V takto určenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) sa Najvyšší súd stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil zo zistení uvedených žalovaným správnym orgánom a ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise. Na druhej strane podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáha preskúmania rozhodnutia žalovaného, je právna otázka, či k naplneniu práva osoby evidovanej ako uchádzača o zamestnanie účastníka je nutné vykonávať zmluvne dohodnutú profesiu alebo nie.

Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

26. Súčasne Najvyšší súd zdôrazňuje, že predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie žalovaného napadnuté žalobcom, a preto odvolaciemu súdu neprislúcha takto vymedzený rámec prieskumu rozšíriť aj na iné rozhodnutia (s výnimkou zachovania konštantnej judikatúry), hoci s prv menovaným by mohli byť tesne zviazané nielen dôsledkami ale aj účastníkmi.

27. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva [najmä rozsudok Ruiz Torija v. Španielsko, resp. neskôr García Ruiz v. Španielsko (vo veci č. 30544/96 z 20.01.1999)] vyplýva jasný právny názor, že správny súd nemusí dať detailné odpovede na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale iba na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového), ale aj odvolacieho (ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia), by malo postačovať na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

28. Vzhľadom na vyššie vyslovené názory a v súvislosti s hore položenou otázkou Najvyšší súd po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v prevažujúcom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd sa v svojom odôvodnení následne obmedzí iba na rekapituláciu niektorých vybraných bodov odôvodnenia napadnutého rozsudku a doplnenia svojich odlišných, resp. dopĺňajúcich zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody), najmä vo vzťahu k hore vymedzenej právnej otázke (viď hore uvedené potvrdenie aj z iných dôvodov).

29. Žalobca prostredníctvom odvolacích námietok na jednej strane spochybňuje možnosť ukončenia svojho zmluvného vzťahu odstúpením od zmluvy a na druhej strane polemizuje s otázkou, kedy nastáva reálny výkon činnosti viazaného finančného agenta.

Najvyšší súd v prejednávanej veci kladie dôraz na v poradí druhú námietku.

30. V zmysle úvodných ustanovení zák. č. 5/2004 Z. z. predmetom jeho regulácie je úprava právnych vzťahov pri poskytovaní služieb zamestnanosti okrem iného pre uchádzača o zamestnanie, t. j. pre občana, ktorý môže a chce pracovať, preto hľadá zamestnanie a za týmto účelom je vedený v evidencii uchádzačov o zamestnanie.

Právo uchádzača o zamestnanie na prístup k zamestnaniu (§ 14 v spojení s § 34 zák. č. 5/2004 Z. z.) a jeho zaradenie do evidencie uchádzačov o zamestnanie je limitované tým, že v danom okamihu nie je ani zamestnancom, ani nevykonáva samostatne zárobkovú činnosť na Slovensku či v cudzine alebo v danom okamihu dosahuje mzdu (plat) presahujúci zákonom stanovenú výšku.

Podľa § 1 zák. č. 5/2004 Z. z. v znení relevantnom pre prejednávanú vec tento zákon upravuje právne vzťahy pri poskytovaní služieb zamestnanosti.

Podľa § 6 ods. 2 zák. č. 5/2004 Z. z. v citovanom znení uchádzač o zamestnanie na účely tohto zákona je občan, ktorý môže pracovať, chce pracovať a hľadá zamestnanie a je vedený v evidencii uchádzačov o zamestnanie úradu (ďalej len "evidencia uchádzačov o zamestnanie") a ktorý

- a) nie je zamestnanec podľa § 4, ak tento zákon neustanovuje inak,
- b) neprevádzkuje ani nevykonáva samostatnú zárobkovú činnosť,
- c) nevykonáva zárobkovú činnosť v členskom štáte Európskej únie alebo v cudzine,
- d) vykonáva zárobkovú činnosť, za ktorú mzda alebo odmena nepresahuje 65% zo sumy životného minima pre jednu plnoletú fyzickú osobu, platného k prvému dňu kalendárneho mesiaca, za ktorý sa preukazuje výška mzdy alebo odmeny, zvýšeného o príslušné úhrady preddavku na poistné na zdravotné poistenie a poistného na sociálne poistenie platené zamestnancom a preddavku na daň z príjmov, pričom za zárobkovú činnosť sa považuje osobné vykonávanie činností na základe pracovnoprávneho vzťahu podľa osobitného predpisu 5) alebo iného právneho vzťahu podľa osobitných predpisov; 13a) uchádzač o zamestnanie je povinný vopred oznámiť úradu výkon zárobkovej činnosti a predpokladaný príjem zo zárobkovej činnosti, najneskôr v deň pred začiatkom vykonávania tejto činnosti a preukázať skutočnosť o výške mzdy alebo odmeny za uplynulý kalendárny mesiac v termíne podľa § 34 ods. 5.

31. Po zaradení do hore uvedenej evidencie v nej uchádzač o zamestnanie zotrváva iba v tom prípade, ak si neuplatní svoje ústavné právo v zmysle článku 35 ods. 1 ústavy Slovenskej republiky (napríklad vlastným pričinením) na zabezpečenie zdrojov obživy či už formou pracovnoprávneho alebo iného vzťahu, poprípade oprávnením na podnikanie či inú samostatne zárobkovú činnosť.

Podľa § 36 ods. 1 písm. b) zák. č. 5/2004 Z. z. v citovanom znení úrad vyradí uchádzača o zamestnanie z evidencie uchádzačov o zamestnanie dňom začatia prevádzkovania alebo vykonávania samostatnej zárobkovej činnosti.

32. V prejednávanej veci krajský súd zdôraznil, že

„Pokiaľ ide o druhú otázku, či žalobca vôbec začal vykonávať činnosť viazaného finančného agenta pre aplikáciu § 36 ods. 1 písm. b) je irelevantná z nasledovných dôvodov: Žalobca splnil podmienky pre vykonávanie činnosti viazaného finančného agenta, to znamená, že mal platnú zmluvu od 09.03. do 29.03.2012 a mal osvedčenie o zápise do registra v podregistri poistenia alebo zaistenia č. 152409 zo dňa 09.02.2012. Pokiaľ žalobca nevykonával činnosť viazaného finančného agenta, toto rozhodnutie je v plnej kompetencii žalobcu, a ako už krajský súd uviedol, nemá vplyv na aplikáciu ust. § 36 ods. 1 písm. c) zákona o službách zamestnanosti.“

Najvyšší súd sa stotožňuje s týmto právnym názorom. Je nepochybné, že žalobca bol od 01.09.2011 až do svojho vyradenia dňa 31.10.2012 vedený v evidencii uchádzačov o zamestnanie. Žalobcovi nemožno brániť, aby si svojim vlastným úsilím vyhľadával pre seba vhodné zamestnania popri aktivitách a službách zamestnanosti poskytovanými prvostupňovými orgánmi žalovaného, čo aj žalobca vzhľadom k zistenému skutkovému stavu v mesiacoch február a marec 2012 vykonal.

33. Správne krajský súd zdôraznil irelevantnosť námietok žalobcu po tom, ako splnil všetky požadované podmienky na vykonávanie činnosti viazaného finančného agenta, nakoľko konaním prejavujúcim sa navonok uzavretím zmluvy o vykonávaní finančného sprostredkovania (podpis žalobcu dňa 24.01.2012) a následnou žiadosťou o zápis do registra finančných agentov a finančných poradcov žalobca nespochybnil svoju vôľu na základe tohto oprávnenia či už v blízkej alebo vzdialenej budúcnosti aj z neho brať finančné prínosy.

Tento záver podporujú aj ustanovenia vyššie citovanej zmluvy, t. j. najmä jej článok V. Provizia a odmena a tiež článok X. ods. 2 písm. d) priamo motivujúci žalobcu na začatie vykonávania dohodnutého finančného sprostredkovania, podľa ktorého ING ŽP môže odstúpiť od tejto aj vtedy, ak Zmluvy nastane nesplnenie minimálnych výkonnostných cieľov stanovených ING ŽP Zodpovednej osobe (t. j.

žalobcov).

34. Za týchto okolností je potom celkom irelevantná obrana žalobcu, či a ako mal ukončiť tento svoj vzťah, z ktorého mu evidentne vyplývala povinnosť na vykonávanie samostatne zárobkovej činnosti. Najvyšší súd vzhľadom k tejto argumentácii môže iba dodať, že vplyv ukončenia zmluvného vzťahu by bolo možné posudzovať napríklad iba s novou požiadavkou na zápis uchádzača o zamestnanie do evidencie (viď § 34 a súvisiace), čo však nie je predmetom prejednávanej veci.

Ako už Najvyšší súd vyššie konštatoval, už iba samotné splnenie zákonných alebo zmluvných podmienok na prevádzkovanie samostatne zárobkovej činnosti, ktorý pojem v sebe zahŕňa aj možné budúce vykonávanie uvedenej samostatne zárobkovej činnosti, napĺňa obsah ustanovenia § 36 ods. 1 písm. b) zák. č. 5/2004 Z. z.

35. Opačný výklad, t. j. položiť dôraz až na uskutočnený výkon samostatne zárobkovej činnosti, by bol v rozpore s logickou výkladovou metódou „argumentum ad absurdum“, nakoľko v časovom okamihu, kedy je výkon tejto činnosti uchádzačom o zamestnanie stále nerealizovaný, resp. z rôznych príčin oddiaľovaný, by vlastne uchádzač o zamestnanie popieral svoju ochotu pracovať v nájdenom zamestnaní či samostatne zárobkovom vzťahu (viď slovné spojenie „chce pracovať a hľadá zamestnanie“ uvedené v predvetí ustanovenia § 6 ods. 2 zák. č. 5/2004 Z. z.).

Preto sa Najvyšší súd stotožnil so záverom krajského súdu, že žalobu treba vyhodnotiť ako nedôvodnú.

V.

36. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu a stanoviska žalovaného Najvyšší súd s oznámením termínu vyhlásenia rozsudku postupom podľa § 156 ods. 1 a 3 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

37. O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešný žalobca má právo na náhradu trov tohto konania, čo v tomto súdnom prieskume nenastalo.

38. Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava práv týkajúcich sa práva na zamestnanie je spojená s verejnoprávnymi vzťahmi), charakter konania si nepredurčoval požiadavku nutnosti v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).